

SCÉNÁŘ K REPORTÁŽI

NÁZEV: VZPOMÍNKY PANA FRANTIŠKA SEVERY

Pan Severa (00::00:00 – 00:00:09):

Hra na heligonku

Marek (00:00:09 – 00:00:26):

Takto zní heligonka pan Františka Severy, krušnohorského muzikanta, který stejně jako jeho předci, pochází z Rudné. Pan František se narodil se 2 roky po válce. Tatínek byl Čech, maminka Němka. Válka a poválečné události poznamenaly obě dvě jejich rodiny.

Pan Severa (00:00:26 – 00:00:40):

Byli spolu, jenže pak přišel Adolf, nebo už to byla válka a po válce v pětáctýřicátým, nebo v tohle v šestačtyřicátým, museli všichni pryč. Museli Němci prostě ven.

Šimon (00:00:40 – 00:00:48):

Tatínek zůstal v republice, maminka musela odejít do Německa. Tajně se ale vrátila zpět a rok se schovávala.

Pan Severa (00:00:48 – 00:01:12):

No, a když já potom jsem se hlásil už na svět, protože máma už byla těhotná, to bylo v říjnu vlastně až za rok, no tak pak vlastně došla až do Nejdku, sama, protože to tam znala, dělala celou válku v česárně, no a tam odtad' nás potom odvezli do Varů, tam jsem se vlastně narodil a pak se to celý provalilo.

Marek (00:01:12 – 00:01:15):

Maminku s malým Františkem čekal odsun do Německa.

Pan Severa (00:01:15 – 00:01:43):

Bylo to tak, že poslední rodina z Rudný prostě na nákladáku večer v půl jedenáctý zastavili nahoře u našeho baráku, babička ještě utíkala nahoru za ségrou, já jsem měl sestru nevlastní, tu měl táta z prvního manželství Elišku, už je taky v Pánu, bohužel a říká: Elso běž honem dolů, oni musí pryč. Nepočkali prostě. Ona seběhla po schodech a auto se rozjelo a tradááá.

Šimon (00:01:43 – 00:01:50):

Jejich návrat domů, který nebyl v zájmu republiky, nakonec umožnil sňatek rodičů na dálku.

Pan Severa (00:01:50 – 00:01:56):

A my jsme potom mohli vlastně 8. května v jednaapadesátým se vrátit.

František Severa – v pozadí kostel v Rudné (soukromý archiv Františka Severy)

Marek (00:01:56 - 00:01:58):

Vrátili se do vysídleného pohraničí.

Pan Severa (00:01:58 – 00:02:59):

Ty baráky to bylo opuštěný, ty lidi odešli, teď si vemte, kdyby vám řekli, já nevím, teď si sbalíte padesát kilo věcí a do dvou hodin nástup před barákem a všechno tam necháš. Co se ti líbilo nebo co teď, lidi samozřejmě neměli zase tolik věcí jako teď, ale prostě a jdete pryč. A už nic. Co museli všechno odevzdat. Lyže, hudební nástroje. Máma kolo. Tak kolo odevzdala a když jsme se vrátili, tak šla pak po městě a jak je železářství v Nejdku, tak říká: To je moje kolo. To víš, že to bylo její kolo. Ty baráky, to bylo vyrabovaný. Hrnky takový krásný to byly.

Já jich jako mám doma. To byly hrnky, který byly udělaný třeba jenom k biřmování nebo k narozeninám. Jeden hrnek prostě nechali udělat, to bylo prostě unikum. Hráli s tím basseball. Prkno a kšááá z okna. Prostě co bylo německý, bylo špatný.

Šimon (00:02:59 - 00:03:01):

Němčinu vystřídala čeština.

Pan Severa (00: 03:01– 00: : 03:18):

Žádnej problém. Sice některý věci, jako kolikrát jsem říkal, co to je, protože jsem to nepochopil. Já nevím, tam bylo: obušku z pytle ven. A teď co říká: obušku, jakou pušku furt? Co já věděl, co je obušek?

Školák František Severa (soukromý archiv Františka Severy)

Šimon (00:03:18 – 00:03:23):

Pan Severa se poté vyučil v Nejdku, kde dodnes pracuje. Stále bydlí v Rudné.

Pan Severa (00:03:23 – 00:03:37):

My jsme se s mojí mámou vrátili a jsme zpátky v Rudný a nikdy jsem toho nelitoval. Nikdy. Určitě bysme se měli třeba v tom Německu ze začátku líp, ale jako já toho nelituju, prostě. My jsme tady odtad'.

František Severa s rodiči a babičkou (soukromý archiv Františka Severy)

Marek (00:03:37 – 00:03:44):

Až v krušnohorském pohraničí uslyšíte heligonku, bude na ni pravděpodobně hrát právě pan František – Franz Severa.

Pan Severa (00:03:44 – 00:03:58):

Hra na heligonku

